

BIBELSK

TRO

1

 /2016

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

25. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Jesus Kristus kommer snart igjen
- Avkristningen – tanker ved et årsskifte
 - Klassisk og nyliberal teologi

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Porsokkrossen 3
4046 Hafsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Jesus Kristus kommer snart igjen

Leder. Av Eivind Gjerde 4

Jeg er døren

Andakt. Av Hans Erik Nissen 5

Lær meg å kjenne dine veier

Sang. Av Jacob Paulli 6

”Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler”

Bibelforum. Av Henric Staxäng 7

Gud styrer og rår

Bokklipp. Av Ludvig Hope 10

Avkristningen - tanker ved et årsskifte

Fra troens slagmark. Av Per Haakonsen 10

Lydighet mot Guds ord

Bokklipp. Av Øivind Andersen 13

TVs nedbrytende innflytelse

Nettklipp. Av Claus L. Munk 14

Forførelse – en aktuell fare for alle kristne

Kommentar. Av Olav Hermod Kydland 14

Gud gir de enslige hus (Salme 68,7)

Bokklipp. Av Carl Axel Skovgaard-Petersen 18

Hvorfor konservative kristne blir skyteskive

Bladklipp. Av Kjell Skartveit 18

Klassisk og nyliberal teologi

Bibelforum. Av Peter Olsen 20

Be for oss!

Bokklipp. Av Hans Edward Wisløff 27

Nytt år - tida som del av Guds skaparordning

Bladklipp. Av Johannes Kleppa 27

Slipp Jesus inn i hjemmet!

Bokklipp. Av Øivind Andersen 28

*Jeg vet at bare nåden din
kan all min synd utslette.
Mitt største offer, Herre min,
kan ingenting utrette.
For deg er ingen funnet ren;
Deg må vi frykte, hver og en,
og hente trøst av nåden.*

(M. Luther 1524 etter Salme 130. M. B. Landstad 1855. Nr 416 v. 2 i Sangboken)

Jesus Kristus kommer snart igjen

AV EIVIND GJERDE

Vi er allerede kommet godt i gang med det nye året. Året som ligger framfor kan bli et svært spennende år. Det store spørsmålet er om Jesus Kristus kommer igjen dette året. En levende kristen har denne forventningen i sitt hjerte. Kanskje får jeg møte min Frelser og Herre åsyn til åsyn om ikke lenge. Det hadde vært ufattelig stort.

For en tid tilbake sa en god broder nettopp dette til meg at Jesus kommer snart igjen, og så la han til: "Du må ikke sovne". Denne kristne broderen sa det på en slik omsorgsfull og god måte at jeg kjente varmen fra formaningens hans. Vi må våge å ha denne kristne og kjærlige omsorgen for hverandre. Jeg syntes det var stort å få oppleve en slik formaning. Det er så sjelden at noen våger å snakke så direkte til deg. Dessverre er det slik. Bibelen sier at vi skal formane hverandre hver dag, så lenge det heter i dag, for at ikke noen av oss skal forherdes av syndens svik (Heb 3,13).

Vi må ikke sovne i åndelig søvn og død nå når Jesus kommer igjen. Vi må ha olje på lampene våre. Vi må være åndelig våkne og rede til å ta imot ham når han kommer til frelse for dem som venter på han (Heb 9,28).

Mange mennesker har gått inn i 2016 med en grunnleggende utrygghet i sitt indre. Det er så mye som har gått galt både privat og med den store verden der ute. Mange, ja nær sagt hele verden, er nervøs for utviklingen av klimaet. Utslippene av karbondioksidgass (CO2) må ned, er den store politiske parolen. I den forbindelse kom en verdensomspennende klimagassavtale på plass i Paris like før jul. Mange pustet nok ut et lettelsens sukk. Nå er det er visst håp for verdens framtid og bestående, tenkte nok mange. Vi som leser vår Bibel og vet hva som står i den, vet inderlig godt at menneskehetens strev med å berge seg selv og verden ikke vil nytte. Verden vil gå sin skjeve gang mot dom og undergang.

Verden er blitt en forretning som ikke lønner seg, som en kjent kristenleder uttalte det. Vi som tror på Jesus Kristus venter derimot på en ny himmel og en ny jord der rettferdighet bor. Der skal vi alltid få være sammen med vår Gud og Far og Jesus Kristus vår bror: *"Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud"* (Åp 21,1-3).

I ventetiden skal vi selvsagt prøve å ta vare på den kloden som Gud har satt oss som visekonger i. Vi skal forvalte verden på hans vegne. Dette kulturoppdraget fikk vi allerede ved skapelsen (1 M 1,26-31), men på grunn av syndens makt og Satans forførelse, har vi mislykket totalt med dette. Verden blir mer og mer ødelagt på grunn av vår grådighet, luksus og nytelsessyke.

Det viktigste for en kristen i en verden som er i oppløsning, er ikke å berge verden. Det nytter ikke uansett. Det viktigste for en kristen er å vinne mennesker for Jesus Kristus: *"Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker"* (2 Kor 5,11a).

Misjonsoppdraget må brenne i våre hjerter. Evangeliet om Jesus Kristus må ut til flere. Vi skal få bruke ventetiden på best mulig måte, nemlig ved å spre budskapet om den fullbrakte frelsen i Jesus Kristus gjennom alle mulige kanaler. Samtidig som du venter på Herren Jesu Kristi komme, skal du søke å vinne mennesker for Guds rike.

Det paradoksale med å leve i den siste tid, er at det vil skje et åndelig forfall og frafall, kombinert med vekkelse. Jesus Kristus har uttrykkelig sagt at budskapet om ham skal komme ut over hele

jorderiket: "Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme" (Mat 24,14).

For en kristen gjelder det å ha rett fokus i en tid som vår. Det er tusen ting som kan fange og binde vår oppmerksomhet. Tidens mørke og forderv kan infiltrere vårt hjerte og sinn. Vi må derfor ikke la Djevelen få rom. Jesus Kristus skal derimot få stor plass. Vårt sinn skal få være rettet mot ham. Da kan vi midt i all bedrøvelse være jublende glade.

La ikke de mørke sykene i horisonten få binde deg i pessimisme og mismot. Det skjer bare det

som Bibelen har forutsagt skal skje. Når endetids-tegnene åpenbares tydeligere og tydelige for oss, skal vi tvert imot glede oss. Dette er fødselsveene. Vår forløsning stunder til: "Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. Og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenning bruser. Mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som skal komme over jorden. For himmelens krefter skal rokkes. Da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og stor herlighet. Men når dette begynner å skje, sa rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til" (Luk 21,25-28). □

Jeg er døren

AV HANS ERIK NISSEN

"Jeg er døren. Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst. Og han skal gå inn og gå ut og finne føde." (Joh 10,9)

Det er mange dører på reisen gjennom livet, men mange av disse er lukket. Noen stirrer seg så blinde på dem at de ikke makter å glede seg over alle de åpne dørene. Det er virkelig mye å glede seg over og å takke for.

Likevel er det sant at livet på jorden er som å vandre gjennom en jammerdal. Det skyldes at den mest avgjørende døren er lukket. Det er døren til himmelen. En buddhist uttrykte det slik: "Hvordan kan jeg leve bare en dag med glede, når jeg vet at om ti, femten eller tjue år ligger jeg i en grav blant mine forfedres graver".

Millioner av mennesker prøver å åpne døren til et liv, hvor man ikke kan dø. De forskjellige religioner viser hver sin vei, men alle anstrenge-linger er forgjeves.

Det er bare en eneste dør som fører fram. Det er Jesus.

Hva hjelper det å gå til ham når jeg er uren? Må jeg ikke renses først? Nei, du skal ikke renses før du kommer, men når du kommer. Gå frimodig fram til ham med all din synd! Han ber

sine tjenere om å ta de skitne klærne av deg, og gi deg festdrakten.

Han er døren. Han lukker opp, ikke når du kommer med dine gode gjerninger, men når du kommer til ham med din synd.

Du skal ikke bare lukke opp for Jesus, du skal åpne deg for ham! Det gjør du når du lytter til alt han er for deg.

I dag forkyntes bibelordet om at Jesus er døren for deg. Gå Jesus frimodig i møte for han har selv sagt: "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!" (Mat 11,28)

Det er hvile i å vite at Jesus er døren. Når troen vender seg mot dette, blir en fylt av en vidunderlig glede. Den dagen Jesus lukket opp frelsens dør, da kom troen. Jesus var selv den frelser som lukket meg inn i troens Paradis.

Jesus er døren til livet i troen. Det er godt å vite at han til slutt også er døren til himmelen.

Når bare denne ene døren er åpen, har det ikke noe å si om mange andre dører er lukket.

(Oversatt fra dansk) □

Lær meg å kjenne dine veie

Av Jacob Paulli

Lær meg å kjenne dine veie
og gå dem trøstig skritt for skritt!
Jeg vet at hva jeg fikk i eie,
er borget gods, og alt er ditt.
Men vil din sterke hånd meg lede,
jeg aldri feil på målet ser,
og for hvert håp som dør her nede,
får jeg et håp i himlen mer.

Lær meg å kjenne dine tanker
og øves i å tenke dem!
Og når i angst mitt hjerte banker,
da må du kalle motet frem.
Når jeg har tenkt meg trett til døden,
si så hva du har tenkt, o Gud!
Da kan jeg se at morgenrøden
bak tvil og vånde veller ut.

Men lær meg fremfor alt å kjenne
din grenseløse kjærlighet,
den som kan tusen stjerner tenne
når lykkens sol for meg går ned.
Den tørrer tåren som den skapte
og leger såret som den slo.
Dens vei går gjennom det vi tapte,
den gir oss mere enn den tok.

”Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler”

AV HENRIC STAXÅNG

Apg 14,22. På samme måte som et moderne ekspressstog raskt tar oss fra et sted til et annet sted, så kan vårt liv lignedes med en rask reise. Tiden raser avgårde, og snart stanser det. Reisen er slutt. Livet er slutt. Evigheten begynner. Hvor er vi på vei? Ved reisens slutt betyr det ingenting at man selv av sine trossøken ble holdt for å være en kristen. Det avgjørende er at man gjennom troen tilhører Gud. Det finnes nemlig farer som vil gjøre at Guds barn ikke lengre er avhengig av ham i det daglige livet.

Guds Ånd må gjennom Ordet avkle oss all tro på vår egen fromhet - slik at det ikke blir noe igjen som man kan påberope seg innfor Gud. Bare Kristus! ”Vær hilset kors, mitt eneste håp”, sa en døende mann som hadde kapitulert ved Kristi kors. Gud sender også lidelse for å tukte, fostre og fornye oss. Også lidelsen er en avledning. Det er ikke behagelig for vår gamle natur, men det finnes ingen bibelord som lyder: ”god tur”. Men ordet lyder: *”Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler.”* (Apg 14,22)

Lidelsen er et middel som Gud ofte anvender for å gjøre oss stille med ham og mer avhengig av hans Ord og hans nåde. *”I stillhet og i tillit skal deres styrke være.”* (Jes 30,15). Altså styrke i Herren Jesus, som er vår Herre og Gud. Jesus er Gud, av samme vesen som Faderen, og derfor er Jesus ett med Bibelordet. Herren Jesus ånder i hvert vers i Bibelen, som er den Hellige Skrift, og han vil at vi dag etter dag sitter ved hans føtter – i stillhet med Ordet og bønner. Spesielt under lidelse øves man i å gi akt på Ordet og se hva som står i bibelversene og gripe tak i et løfte. Dette ord får jeg gå til Herren med og minne ham på om hva han har sagt i sitt ord. Jesu ord: *”Meg er gitt all makt i himmel og på jord!”* (Mat 28,18) er et mektig løfte som jeg får ta til meg og be: ”Herre, du har jo sagt at du har all makt i himmelen og på jorden, da har du også makt til å hjelpe i denne situasjonen”.

”Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere.” (1 Pet 5,7) er et annet løfte. Ja, til troens liv hører det med å ta Gud på ordet og holde seg til løftet, samtidig som man også må øve seg i den vanskelige bønner: *”Men la ikke min vilje skje, bare din.”* (Luk 22,42). Ja, det i troen få framholde Guds Ords løfter og kaste alle sine bekymringer på Herren, hører med til tros livet og er en stor fordel for Guds barn.

”Hjelp meg da å hvile trygt og stille Blott i dine løfter, Herre kjær, Og ei troens rike trøst forspille, Som i livets ord meg lovet er! Hjelp meg, Gud å nynne på den sangen Så mitt hjerte mer og mer den kan: Blott en dag, et øyeblikk om gangen, Til jeg når ditt gode land!” (Lina Sandell, Sangboken nr 238).

Den frelsende tro: hva er det? Jo, det er å stå som ribbet for alt sitt eget og få ta imot syndernes forlatelse i kraft av Jesu dyre blod. Jesus, som er sann Gud, har makt til å forlate synder. I evangeliet om Jesu blod, Jesu forsoning, finnes selve livet, som fornyer og bevarer Guds barn i den første kjærligheten, i den første avhengigheten av Herren. I Rømerbrevet 3,25 tales det om Kristus: *”Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen”* I svensk oversettelse: *”honom som Gud har ställt såsom ett försoningsmedel genom tron, i hans blod”*.

Jesus sier: *”Bli i meg”* (Joh 15,4). Den frelsende tro er rettet mot Jesus Kristus. Den frelsende troen nærmer seg Gud i Jesu navn og påberoper Jesu forsoning overfor Gud. Han har framstilt sin Sønn som et forsoningsmiddel, og i dette forsoningsmiddelet mangler ikke blodet. Blodet på korset er prisen som det kostet Jesus å kjøpe oss fri fra syndens skyld og forsone oss med Gud. Jesus har gjennom sin lydighet, død og oppstandelse vunnet en fullkommen rettferdighet til en fallen menneskeslekt. Ved troen blir Jesu rettferdighet din eiendom. Gud priser alle

dem salige som hyller Sønnen og tar sin tilflukt til ham. (Sal 2,12). Den som ærer Sønnen, ærer Faderen. Derimot rammes alle dem som i vantro fortsetter å trampe hans Søns blod under sine føtter av Guds vrede i evigheten. (Heb 10,29).

Den frelsende troen er Herrens eget verk gjennom hans hellige Ånd og hans Ord. Derfor er Guds barn Herrens egen plantning, som han pleier og passer, røtter og beskjerer – også gjennom lidelser av ulike slag. Det største av alt er å få tilhøre Herrens egen plantning som han selv passer på. Herren taler om seg selv og om sin plantning her på jorden: *"Herrens plantning til hans ære"*. (Jes 61,3).

Guds barn forherliger Herren, selv om de ikke opplever det slik selv. De skammer seg ikke ved Herrens navn og ved evangeliet. Jesu Kristi tilgivende kjærlighet driver dem til å møte sine medmennesker slik som Jesus møter dem. De forherliger også Herren ved at de er nøye med å følge Bibelens ord og bud. Ikke for å blidgjøre Gud og ikke for å komme inn i en lovisk ånd, men de holder Bibelens Ord som Guds Ord som skal følges. Guds bud er ikke avskaffet! *"Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen."*, sier Herren i Salme 119,89. Ja, Guds barn, som tilhører Herrens plantning, vil følge Guds Ord, og derfor må de ikke regne med å bli forstått, men å bli foraktet. Også dette hører med til Guds barns lidelser her på jorden.

En annen lidelse kan være misforståelse

og baktalelse blant Guds barn. Når Guds barn samles omkring kaffekoppen, er det ikke uvanlig at man bedømmer og analyserer en svak men oppriktig trosbror eller trossøster som har handlet uvist og feil. Det blir lett misforståelse og mistro mot den som blir baktalt.

Ja, Guds barn synder i tanker, ord og gjerninger samt gjennom forsømmelser. De kan handle uviselig, tale uviselig, tie når de burde ha talt og tale når de burde tidd samt være feige i bekjennelsen. Ens eget hjerte er ondt og urent. Guds barn kan også iblant oppleve det vanskelig å samle hjertets tanker under gudstjeneste, andakt og bønn. Ja, ens egen synd er en lidelse for Guds barn. De sanne kristnes største lidelse er ikke trossøskens mangler, men ens egen synd.

Hva er viktig? Å stå ombundet med sannhetens belte og gi Guds Ords sannhet rett og ikke komme med unnskyldninger, slik som for eksempel: *"andre kristne gjør jo også slik"*. I stedet må vi be til Herren om hjelp til å følge hans ord. Les Ef 6,11-18! Gud vil gjennom sin Ånd og sitt Ord drive oss til Kristus, for hos ham finnes nåde. (2 Tim 2,2). Vi får komme til Herren og bekjenne våre ulike feilsteg og synder som har skjedd i løpet av dagen, komme som helt fortapte syndere som behøver nåde. Jesu løfte gjelder også nå: *"Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg. Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut."* (Joh 6,37). Vær ikke redd for å komme til Jesus med dine mange og

NY CD!

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

vanskelige synder, for han lover jo å ta imot deg. "Jesu, hans Sønn's blod rensar oss fra all synd." (1 Joh 1,7), er et annet løfte som løfter og bærer. Disse løftene peker på nåden, ufortjent nåde for Jesu skyld. Må vi aldri bli ferdige med nåden – med Jesus vår Frelser.

Herren vil at du skal leve i et daglig avhengighetsforhold til ham og leve av hans nåde. Du får i bønne tale direkte til Fadern eller direkte til Sønnen. Hovedsaken er at du ber i Jesu navn. Du får altså bygge din bønn på det Jesus har gjort og ikke på hva du selv kjenner eller opplever i ditt hjerta.

Det finnes ingen bibelord som sier at nåden fopstrer oss til lovløshet, men i stedet står det om Guds nåde: "den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i denne verden som nå er, mens vi venter på det salige håp og åpenbaringen av den store Guds og vår frelser Jesu Kristi herlighet, han som gav seg selv for oss for å løse oss ut fra all urettferdighet, og rensar for seg selv et eiendomsfolk, som med iver gjør gode gjerninger". (Tit 2,12-14).

"Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler." Men Herren vil ikke at lidelsen skal ta bort gleden og frimodigheten i våre liv. I stedet vil Herren at vi skal glede oss i ham. "Herren, Herren er min styrke og lovsang. Han ble meg til frelse." (Jes 12,2). Apostelen Paulus skriver til forsamlingen i Filippi: "Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!" (Fil 4,4).

Ja, Herren vil ikke at vi skal bli hengende fast i oss selv, men at vi skal glede oss i Herren og takke ham som har gjenløst oss med sitt eget blod. Gjennom troen har vi jo alt i Ham. Hans rettferdighet er vår rettferdighet. Herren har omsorg for oss i alle livets omstendigheter, til tross vår egen tilkorkommenhet. Vi er Jesu medarvingar til himmelen, om vi holder ut inntil enden og ikke forlater hans nåde. I Kristus har vi all anledning til å glede oss over det himmelske håpet. Apostelen Paulus gledet seg over det himmelske håpet som han uttrykte i sitt brev til forsamlingen i Rom, ja til alle kristne forsamlinger til alle tider: "For jeg er overbevist om

at den nåværende tids lidelser ikke er for noe å regne mot den herlighet som skal åpenbares på oss". (Rom 8,18). Samme apostel oppmuntrer de kristne med ordene "Vær glade i håpet, tålmodige i trengselen, vedholdende i bønne". (Rom 12,12).

Den tid kommer da alle Guds barn skal gå inn i Guds himmelske rike. Himmelen blir helt vidunderlig. Å få se Jesus og se seg selv med i skaren. Å få se trossøsken som har blitt bevart og nådd målet. Å få se himmelens herlighet som overgår vår fatteevne. Alt er rent. Ingen synd, ingen lidelser, ingen farer og ingen misforståelser. Der møtes man av en ren kjærlighet og av den aller inderligste kjærlighet fra Jesus.

Avslutter med bibelordet fra Åp 7,14-15 om de salige som står innfor Guds trone i himmelen: "Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i i hans tempel". □

Mitt hjarta om Jesus vil syngja,
og det vert min sælaste song.
:/: Når trengsler vil trykkja og tyngja,
han trøyster meg gong etter gong. :/:

Mitt hjarta hos Jesus får kvila,
han elsker meg slik som eg er.
:/: Eg tarv ikkje syta og tvila,
han varleg ved barmen meg ber. :/:

Mitt hjarta i Jesus seg gøymer,
han er meg så inderleg god.
:/: Der synder og sorger eg gløymer,
Gudslammet meg løyste med blod. :/:

Mitt hjarta ved Jesus vil hanga,
han lærer meg leva for Gud.
:/: Med han skal til himlen eg ganga
og stå der i skinande skrud. :/:

(Lars Skadberg 1946. Sangboken nr 106.)

Gud styrer og rår

AV LUDVIG HOPE

”Hvorfor vil du si, Jakob, og tale så, Israel: Min vei er skjult for Herren, og min rett går min Gud forbi?” (Jes 40,27)

Mange tror at da Gud satte naturlovene inn i tilværet, steg han selv til side og ga allmakten fra seg til livløse, blinde naturkrefter. Alt som skjer, i naturen og i menneskelivet, er bud fra denne harde, kalde konge: naturlovene. Ikke engang Gud kan gjøre noe imot denne naturvilje. Slik tror mange!

Hvis dette var sant, ville det i sannhet være tungt å være menneske. Tenk etter! Er det ikke så det klemmer om hjerterøttene, når du tenker deg til at din skjebne lå i hendene på en blind, livløs, jernhard, ubønnhørlig kraft, uten vilje og uten hjerte?

Da er det noe annet å åpne Bibelen og se der at Gud står over alle de lover han har lagt inn i naturen. Han styrer og rår, han gjør som han vil. Som all-herskeren, som loven over alle lover går han iblant oss som en far og som en mor blant sine barn.

Dette syn på Gud og på tilværet åpner for oss en verden av ansvar, av rett til å avgjøre sin egen skjebne, og et hav av nåde. Da behøver ingen å komme inn i den tro at vår vei er skjult for Herren. Nei, han tar oss i hånden og leder oss på den smale sti, og fører oss på rettferdighets veier for sitt navns skyld.

Og finner vi ikke veien, så er han lys for foten og lykt på stien. Han leder oss ved sitt råd, og deretter tar han oss opp i herlighet.

Så engst deg ikke, min sjel, hvil trygt
som barn i Faderens arme,
og kast på Herren din sorg og frykt,
la så det bruse og larme!
Når alle ting deg til gode skjer
hva kan i grunnen du ønske mer?
På barnets beste han alltid ser,
din rike, elskende Fader.

(Fra ”Et ord i dag” 4. oktober. A.S Lunde & Co.s Forlag 1962) □

Avkristningen - tanker ved et årsskifte

AV PER HAAKONSEN

Langsomt men sikkert er vi her i Norge blitt et avkristnet folkeferd. Dette har skjedd over mange tiår – skritt for skritt. I disse dager har vi nådd et nytt bunnivå. Et enstemmig bispemøte har invitert det kommende kirkemøte til at

vedta det som Guds ord uttrykkelig forbyr. Kirken ikke bare ignorerer Guds ord – det har den gjort lenge – men det nye er at den nå vil tale direkte mot Guds ord. Skjer det, har kirken profilert seg som antikrist. →

NB!

**Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!**

Stort bedre står det ikke til i misjons Norge. Her fjernes kors og Jesusbilder til fordel for en slant penger. Hadde dette fått gå upåaktet hen, hadde nok flere enn det ene misjonsselskapet hengt seg på. Mammon synes å ha sterkere tiltrekningskraft enn korset – også blant misjonsvenner.

Felles for både kirke og misjon er at kjærligheten til Guds ord er blitt borte. Store deler av kristenfolket har tilpasset seg et samfunn som bygger på helt andre verdier enn kristendommen. Noen gjør dette med beklagelse, andre uten å tenke over det. Parolen er at vi må tilpasse oss den tid vi lever i. Men den tid vi lever i aksepterer ikke lenger kristne verdier.

Vi kan spørre oss selv: når begynte dette? Går det an å finne et startpunkt for den elendighet vi i dag er vitne til? Når var det vi som folk og kristenfolk begynte å skyve Bibelen fra oss?

Tiden etter 2. verdenskrig

Da jeg begynte å arbeide med denne problematikken, tok jeg utgangspunkt i tiden etter 2. verdenskrig. Det er som bekjent 70 år siden. Da var det ikke vanskelig å se at kristendommen var på tilbaketog. Tre avgjørende begivenheter i de første etterkrigsårene vitner om det.

Den første var statens overtakelse av Oslo lærerskole i 1946. Den var eid og drevet av Indremisjonen og avgjørende for lærerutdanningen i Norge. Da den ble tatt fra Indremisjonen, var en bauta i norsk kristenliv borte. Talsmenn for Arbeiderpartiet la ikke skjul på sin uvilje mot ”pietistisk” kristendom og den innflytelse kristentroen øvde i norsk samfunnsliv. Når det nye Norge skulle bygges, måtte slike verdier ryddes til side. Kristendom og sosialisme var uforenelige størrelser.

Kristenfolket ytet ingen alvorlig motstand. Overtakelsen utløste ingen folkereising. Kristenfolket lot seg overkjøre. Carl Fredrik Wisløff skriver i sin kirkehistorie at kristenfolket var gått inn i en ”åndelig dvaletilstand”. Den manglende kampvilje skulle vise seg å bli et dårlig o’men for det som skulle komme.

I 1953 brøt den såkalte helvetesdebatten ut. Ole Hallesby hadde i en radioandakt talt åpenlyst

om frelse og fortapelse og at de som ikke trodde kom til å havne i helvete. Tanken om at det skulle eksistere et helvete, vakte et svare rabalder. Biskop Schjelderup mente at slikt var uforenelig med kjærlighetens religion.

Schjelderup fikk stor tilslutning i det norske folk. Bispekollegiet som opprinnelig stod på Hallesbys side, måtte gjøre tilbaketog. I 1957 ga de Schjelderup sin fulle støtte. Med det var fortapelsen og helvete ute av forkynnelsen. Fra samme øyeblikk ble det høyst uklart hva vi egentlig skulle frelses fra.

I 1961 ble Ingrid Bjerås ordinert til den første kvinnelige prest i Den norske kirke. Det var likestillingstanken som gjorde seg gjeldende. Seks år tidligere, i 1955, hadde et enstemmig professorråd ved Menighetsfakultetet uttalt at det var stridende mot Den Hellige Skrift at kvinner kunne inneha presteembedet.

Men i årene som fulgte skiftet det samme fakultet oppfatning. Forbudet mot kvinnelige prester måtte sees i lys av datidens samfunnsforhold, het det. Det var ikke noe som vår tid kunne være bundet av.

Det katastrofale ved denne tankegang er at om kvinnelige prester er å forstå som tidsbestemt, så kunne en rekke andre forhold i Bibelen også være det. Med det var Skriftens autoritet uthulet. Kirken kunne ikke lenger si ”det står skrevet”. For ingen visste lenger med sikkerhet hvordan det var å forstå det som stod skrevet.

Ser vi disse tre sakene under ett, kan vi slå fast at kristenfolket meget tidlig ga opp å kjempe for sin tro, Oslo lærerskole. For det annet overlot den til folkemeningen å bestemme hva kirken skulle lære og mene, helvetesdebatten. For den tredje overgav den sverdet: ”Så sier Herren” til statsmakten, kvinnelige prester.

Med dette hadde kirken plassert seg selv på en rutsjebane som ingen ende ville ta. Kristenfolket på sin side hadde byttet bort troen mot fred, fordragelighet og velstand. Det som har skjedd senere, er bare en konsekvens av det som skjedde i disse årene. →

Mellomkrigstiden og tiden før

Avkristningen begynte selvsagt ikke med etterkrigstiden. Talende i så måte er den takkegudstjeneste som ble holdt etter krigens slutt. I kollektbønnen het det: ”Vi bekjenner at vi for våre synders skyld har fortjent at du har lagt din veldige hånd på oss, og vi ber deg at din tuktt ikke må ha vært forgyeves, ...”. Krigens ble oppfattet som en Guds straff for folkets synder. Altså må vi som et minimum trekke trådene tilbake til mellomkrigstiden.

Ole Hallesby pekte på den likegyldighet og hardhet som rådde i det norske folk, og mente at krigens ikke hadde ført med seg den tuktt som var nødvendig for å skape syndserkjennelse og omvendelse.

Også Egil Aarvik som kjente bedehusmiljøet godt, pekte på den likegyldighet som rådde blant folk på 30-tallet. Han snakket åpenlyst om den avkristningen som var i ferd med å skje. Og grunnen, sa han, var at folk ikke lenger holdt kristendommen for å være en realitet.

Men det går an å trekke trådene enda lengere tilbake. Dagens tidligere sjefsredaktør Odd Sverre Hove skrev i en leder i 2009 at det er vanlig å datere starten på avkristningen av Norge til 1880-årene. Han peker blant annet på kulturliberalismens gjennombrudd i norsk åndsliv. Og vi kan vel føye til – liberalteologiens gjennombrudd.

Den som trekker trådene lengst tilbake er Øivind Andersen. Han er opptatt av de store linjene når det gjelder Guds styre i historien. Hva gjelder det protestantiske Europa, daterer han det begynnende frafall til 1850-tallet. Han skriver at sekulariseringen har ført med seg ”Guds rettfærdige dom i de kriger vi har hatt i det 20. århundre.” (”Troselære” s.130) Frafall og dom. Vi skal også merke oss denne sammenhengen.

Uansett begynnelse kan vi slå fast at kristne aldri har vært velkommen i denne verden. Var dere av verden, da ville verden ha elsket sitt eget, sier Jesus. Så i og for seg spiller det liten rolle når det begynte. Men vi må konstatere at det som skjer i dag, egentlig har skjedd for lenge siden. Vi sliter ikke bare med våre egne men også med våre fedres synder.

Avkristningens pris

Avkristningen har sin pris. En ting er at evangeliets forkynnelse langt på vei har forstummet. Mennesket ser ikke sin synd og forstår ikke hva de skal frelses fra. En annen ting er at samfunnet bygger på verdier som ikke er bærekraftige. Vi har hogd oss ut sprukne brønner.

Men det verste gjenstår. Det folk som vender Herren ryggen, kommer automatisk under hans dom. Dette vitner både Det gamle og Nye testamentet klart om. Klarest seg vi dette i Det gamle testamentet. Tar vi for eksempel for profeten Jeremia, finner vi i nesten hvert eneste kapittel en formaning til omvendelse og et budskap om Guds dom hvis så ikke skjer. Men jødene vente ikke om. De ga tvert om uttrykk for at de ville leve som de gjorde.

Vi må ikke ta feil. Jødernes historie er et bilde på vår egen historie. Heller ikke vi ønsker å vende om. Gud er kjærlighet, men hans nåde kan ikke nå oss så lenge vi forkaster hans ord.

Islam

Avslutningsvis skal vi ta for oss et forhold som har meldt seg med ekstra stor tyngde i disse dager, flyktningproblemet. Å ta imot flyktninger er isolert sett en nestekjærlighetshandling. Bibelen formaner oss å ta imot de fremmede blant oss. Men de flyktninger som kommer i dag, representerer en annen tro og en annen kultur - islam. De kommer i slike mengder at de utfordrer vår egen tro og vår egen kultur. Det kan lett vise seg å bli en forbannelse for oss – en Guds straff.

Vi har kvittet oss med kristendommen og med det skapt et åndelig tomrom i vårt folk. Ifølge undersøkelser gjort av den kristne dagspresse har 7 av 10 nordmenn ingen personlig tro. Dette samsvarer med den store undersøkelsen Holocaustsenteret gjorde for ca 4 år siden. Bare 30 % av befolkningen ville betegne seg selv som religiøse, og blant disse var det store flertall ”lite religiøs”.

Bibelen har et bilde på det som lett kan skje. Vi som har forlatt denne verden, men igjen faller tilbake til den (avkristningen) blir å forstå som et

rom som står ”ledig, feid og pyntet”. (Mat 12.44) Det onde som vi før hadde støtt fra oss (denne verden) kommer nå tilbake syv ganger verre enn det første. Budskapet er: det er farlig å skape åndelige tomrom, for da blir vi gjenstand for onde åndsmakters innflytelse. Det er her islam kommer inn.

Vi har ca. 200.000 muslimer i Norge. Halvparten av dem bor i Oslo og Akershus. Her finner vi ca. 60 moskeer som alle mottar offentlig støtte. Undersøkelser viser at det er et flertall av innvandrere i halvparten av grunnskolene i Oslo – de fleste muslimer. De som har regnet på det, har funnet ut at mot slutten av 2020-tallet vil etniske nordmenn være i mindretall i Oslo. Med den innvandringstakten vi ser i dag, er dette slett ikke urealistisk.

Dersom muslimene blir integrerte i det norske samfunn, behøver dette ikke bli det helt store

problemet. Men dersom de ikke blir integrerte, og det er jo erfaringer mange steder, har vi åpenbart et problem.

Herren kan straffe oss på mange måter og islam er ikke den eneste. Andre ting kan også ligge for hånden. Jeg må minnes Øivind Andersen som allerede på 1970-tallet sa at ”det norske folk er på vei mot undergangen” (bibeltid over Jer 22,29). Spørsmålet blir da: Hvorledes kommer det til å gå med oss i framtiden?

Svaret på det åpner for et nytt og stort tema. Men som kristne har vi ingen problemer. Vårt rike er så allikevel ikke av denne verden. Vi har ikke her en blivende stad, men søker den kommende. Selv om det å leve blant muslimer ikke er den store hyggen, så er vårt blikk vendt oppover, mot det som skal komme. Vårt liv er i Kristus og det kan ingen ta fra oss. □

Lydighet mot Guds ord

AV ØIVIND ANDERSEN

”For jeg vet de tanker jeg tenker om eder, sier Herren, fredstanke og ikke tanke til ulykke, å gi eder fremtid og håp.” (Jer 29,11)

Dette ordet gjelder mennesker som er i nød og trengsel fordi de er under Guds dom. Israel var bortført i fangenskap og hadde det vondt. De hadde vært troløse mot Guds ord og sviktet selve Guds åpenbaring til frelse. De hadde forlatt ham som er kilden til det evige liv. Og isteden hadde de prøvd å finne andre kilder for menneskelivet. (Jer 2,13).

Men nå skal vi ikke tenke på Israel, men på oss selv! De er forbilde for oss til hvem de siste tider er kommet. (1 Kor 10,11)

Den farligste synd er den religiøse synd. Den består i at en forkaster Bibelen som Guds ord, eller i at en gjør Bibelen bare halvt troverdig. Og det fører med seg at en forkaster Gud selv og hans råd til frelse.

Moralsk synd er vel også farlig. Den består i ulydighet mot Gud, ulydighet mot hans åpenbarte vilje i loven; svikt, utroskap og meget, meget annet. Men så lenge et menneske likevel lar Guds ord gjelde for seg, kan alt gjenoprettes. Da blir det omvendelse og tro på Jesus til frelse. Slik er det derimot ikke med den religiøse synd. Derfor fører den til dom og straff.

Denne dom og straff henger truende over vårt norske folk i dag.

Alle som tror på Guds ord, ser det. Og i stor nød fødes dette spørsmålet i vårt hjerte: hvordan kommer det til å gå med oss i framtiden?

På dette spørsmålet og i denne situasjon svarer Gud at hans tanker med oss i framtiden ikke er til ulykke, men til framtid og håp! Gud sender dommen og straffen for å redde oss fra det som verre er: den evige fortapelse.

La oss da høre ham og vende om til ham!
(Fra ”Ved kilden” 2. jan. Lunde Forlag, 1977) □

TVs nedbrytende innflytelse

AV CLAUD L. MUNK

Er vi oppmerksomme på TV-mediets stadig mer nedbrytende innflytelse i hjem og hjerter?

Det var positivt overraskende for meg å lese et intervju i Kristelig Dagblad 14.11.14 med en tidligere skoleinspektør og religionslærer, Asger Sørensen. Her er et utdrag:

Hva har utfordret din tro?

”Jeg er for så vidt ikke utfordret om min tro. Gud er alltid større enn mine forestillinger, og jeg har det trygt med det. Men den tid vi lever i, anfekter min tro.

Samfunnet er i fritt fall fra store høyder. Tempoet økes av den narkotiske informasjonsstrøm, pøbeljournalistikk og den platte underholdning når tv-mediet jager etter høyere seertall. Når jeg prøver å orientere meg i dagens medier, blir min tillit til at livet grunnleggende er forankret i guddommelig fornuft, utfordret. ”Tro” er et annet ord for ”tillit”. Og i det daglige blir min tillit til det samfunn jeg lever i, ofte satt

på prøve. Derfor er jeg nødt til å forsake mediene og alt deres vesen.

Det er ingen som vil forsvare tradisjon, overlevering og stabile strukturer. Men når en rokker ved troen, og mennesker og politikere unnlater kristendommen, da bryter samfunnet og anstendigheten sammen, og velferdssamfunnet står for fall. Jeg kan godt forstå at det høres dramatisk ut, men jeg er ikke i tvil om at det er riktig”.

Min kommentar:

Når jeg ser meg omkring, får jeg det inntrykk at også mange i kristne sammenhenger investerer i stadig større flatskjermer og – tilsynelatende uanfektet – lar TV-en stå på. Det virker som om en ikke ofrer det en tanke at TV-mediet inneholder et stort potensial som kloakk for all mulig skitt og derfor bør omgås med en høy grad av kritisk sans og fast vilje til å slå av for det som hører til Den ondes ”gjerninger og alt hans vesen”. □

Forførelse – en aktuell fare for alle kristne

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Vi er i dag vitne til omfattende forfølgelse og forførelse over hele verden. Hver dag blir et ikke lite antall kristne utsatt for diskriminering, trakassering, tortur og drap. Samtidig blir også mange kristne forført av ubibelsk lære bort fra sann troskap mot Herren.

La ingen føre dere vill

I sin avskjedstale til sine disipler sa Jesus (Mat 24,4): ”Se til at ingen fører dere vill!”

Det var viktig for Jesus å peke på den store fare for et hvert Guds barn, nemlig å bli forført. I Luk 17,1 sier Jesus til sine disipler: ”Det er ikke

til å unngå at forførelser kommer. Men ve den som de kommer fra!”

I denne verden hvor syndens og dødens krefter hersker, er det ikke til å unngå at forførelser kommer. Men Jesus uttrykker et ve over den eller dem forførelse kommer fra. Derfor sier han videre: ”Det var bedre for ham om det var hengt en kvernstein om hans hals, og han ble kastet i havet, enn at han skulle forføre en av disse små.” (Luk 17,2)

Legg merke til hvor alvorlig Jesus ser på den eller dem som forfører en av hans minste små. Det var bedre for ham at det ble hengt en kvern-

stein om hans hals slik at en var sikker på at han døde fysisk. For hvis han døde fysisk, da kunne han ikke forføre noen lenger og ikke måtte svare for det på dommens dag.

Dette viser oss hvor stor kjærlighet og omsorg Jesus har for sine. Vi ser det enda klarere i etterkant da Jesus ofret sitt liv på Golgata kors for alle mennesker. Han elsket verden og døde en stedfortredende død for alle, men det ser ut fra at bare forholdsvis få tar imot dette evangeliet. Men for disse små som har tatt imot ham som sin frelser, dem vil han føre hjem til himmelen. Derfor når noen forfører noen av hans minste små slik at de kommer bort fra vegen til himmelen, viser Jesus sin hellige harme mot forførerene. Den som forfører Guds barn, vil komme til å få en forferdelig, men en rettferdig dom som innebærer å gå fortapt og bli kastet i ildsjøen uten håp om frelse og evig liv.

Det er *"denne verdens gud"* som står bak all forførelse. Hans hensikt er å få alle mennesker bort fra samfunnet med Den treenige Gud. Han bruker mange metoder for å få mennesker bort fra Gud. De to mest vanlige er forfølgelse og forførelse.

Falske profeter og forkynnere

Guds ord forteller oss at mange falske profeter og forkynnere skal stå fram og føre mange på avveier (Mat 24,11; 2 Pet 2,1).

I sin avskjedstale til de eldste i Efesus sier apostelen Paulus: *"Jeg vet at etter min bortgang skal det framstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg. Ja, i blant dere selv skal det framstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg."* (Apg 20,29-30)

Hele kirkens historie forteller om vranglærere som har veket av fra Den hellige skrift og fått mange med seg på vegen som fører til fortapelse.

Men vi må ta oss i vare så ikke vi også viker av fra Guds ord. Vi har fortsatt vårt gamle menneske, kjødet, som ikke vil være lydige mot Guds lov, men ønsker å tilfredsstille den gamle natur og følge sine lyster og begjær.

Når falske lærere har fått forkynt sin falske lære en tid, vil det også bære sin dårlige frukt i menigheten.

Apostelen Paulus sier i sitt *"svanebrev"* (2 Tim 4,3): *"For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem."*

Resultatet er at mange ikke tåler den sunne lære, men vil ha noe annet enn lov/evangelium, synd/nåde, for den forkynnelsen behager ikke hjerte til religiøse mennesker som ikke er født av Gud. Omvendelse og gjenfødelse kjenner de ikke til, mange synes heller ikke ha å ha bruk for det. Mange vil leve etter sine lyster og begjær, men gjerne høre om en kjærlig Gud som fører alle til himmelen.

Hva skjer i Den norske kirke (Dnk)?

Vi kan gjerne undre oss over hva som foregår i Dnk i dag selv om dens basis fremdeles er Bibelen og bekjennelsen. Skriften er den normerende norm (norma normans) og bekjennelsen er avledet norm (norma normata). Skriften er altså rettesnor for tro, lære og liv. Alle læresetninger, både dogmatiske og etiske, som bryter med Bibelen, er vranglære og de som forkynner dem er vranglærere.

Det mest aktuelle spørsmål i dag er om Kirkemøtet i 2016 vil vedta å utarbeide en liturgi for enkjønnete par. Det er en kjensgjerning at tilhengere av Åpen folkekirke har fått flertall av delegatene til Kirkemøtet 2016. Men at et enstemmig bispemøte går inn for at det utarbeides en liturgi for enkjønnete par i tillegg til den tradisjonelle, er forstemmende.

På denne måten hevder man at enheten i kirken kan bevares selv om Skriften sier tydelig fra om at homoseksuelle forhold er synd og utelukker fra Guds rike. Men alle biskopene slår fast at dette nye synet ikke er kirkesplittende.

Det er skremmende at et samlet bispemøte ikke har tenkt på konsekvensene av sitt forslag. Dersom Kirkemøtet neste år vedtar å utarbeide en liturgi for *"likekjønnet ekteskap"*, sier det samtidig ja til en teologi som inkluderer

konstruksjonen medmor, og planlagte farløse og morløse barn. Med andre ord: barn frarøves retten til sin egen mor eller far. Hvordan kan biskoper med basis i Skrift og bekjennelse godta dette?

Det er underlig at de ikke ser konsekvensene av den nye ekteskapsloven. Nina Karin Monsen skriver:

”Den nye ekteskapsloven fra 1. januar 2009 vil endre vår forståelse av begrepene ekteskap, foreldre, barn, familie og slekt på en radikal måte – de gamle definisjonene er blitt forvist fra lovgivningen og gjort ugyldige. Homofile, sosialister og liberalister har tilranet seg definisjonsmakten over ekteskapet; de har ikke bare avkristnet det, men de har gjort det til et redskap for radikalliberal familiepolitikk.” (”Kampen om ekteskapet” s. 7).

Videre skriver hun:

”At enkjønnede par ønsker å erobre ordet ekteskap skyldes at de er ute i et spesielt politisk ærend: 1. Ødeleggelsen av den biologiske familie – mor, far og felles barn – og dennes betydning. Det innebærer ødeleggelse av kjønnsroller. 2. Ødeleggelsen av det kristne ekteskapet. Det innebærer ødeleggelse av Gud som Far. Samt ødeleggelsen av verdikonservatisme og troen på evige verdier.” (s. 212)

Det er ikke til å tro at samtlige biskoper, selv om halvparten av dem primært vil holde fast på det tradisjonelle ekteskapet, bevisst eller ubevisst, lar seg lure av homofile, sosialister og liberalister som ønsker å ødelegge den biologiske familie – mor, far og felles barn og den betydningen det har.

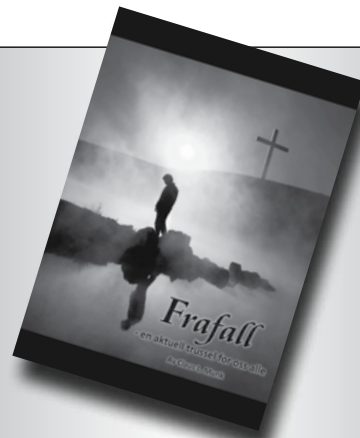
Likedan er de med på å ødelegge det kristne ekteskapet. Forstår de ikke at dette er opprør mot Den treenige Gud og hans skaperordning!

Vi må innrømme at det nok alltid har vært vranglære i Dnk, men det nye er at vranglæren nå skal institusjonaliseres gjennom en liturgi. Det vil si det blir en ny kirkelære med tilslutning fra alle biskopene. Med andre ord: vranglæren kommer til å bli kirkelære i Dnk dersom Kirkemøtet

vedtar å utarbeide en ny liturgi. Følgelig må vi konstatere at et samlet bispekollegium svikter sitt ordinasjonsløfte og hyrdeansvar og gjør dermed mange hjemløse i Dnk.

Dette viser oss at biskopene har forlatt Skriften som den normerende rettessnor og bekjennelseskraftene som avledet norm. At et samlet bispemøte går inn for å velsigne noe som Guds ord betegner som ”skammelig utukt”, er skremmende og rystende. Følgelig bør Guds folk verken akseptere dem som hyrder eller høre på deres forkynnelse. For ved sin holdning og lære forfører de folk.

Ta avstand fra vranglæren og vranglærerne!
Apostelen Paulus advarer og sier: ”– Hold øye med dem som volder splittelse og anstøt imot den lære som dere har lært. Vend dere fra dem! For disse tjener ikke vår Herre Jesus Kristus, men sin egen buk. Og ved sine fagre og

NYTT HEFTE

”Frafall” av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

smigrende ord dårer de hjertene til de godtroende.” (Rom 16,17-18)

Guds ord pålegger oss om å ta avstand fra vranglærere og vende oss bort fra dem. For med sin lære fører de Guds barn bort fra troskapen mot den Herre Jesus Kristus som døde en stedfortredende død for alle mennesker. Men bare de som blir døpt og tror på Jesus hører til Jesu Kristi kirke.

Vi kan gjerne stille spørsmålet: Er det virkelig slik at biskopene ikke tjener Herren Jesus Kristus, men sin egen buk? Dommen hører Herren til. På dommens dag skal hvert menneske stilles fram for den hvite trone og bli dømt etter sine gjerninger.

Guds ord advarer oss og sier: *”Se til at ikke noen forspiller Guds nåde. La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den.”* (Heb 12,15)

Det er alvorlig å forspille Guds nåde, for da er det bare det gamle mennesket (kjødet) som får råde og volde skade overfor andre som blir smittet av falsk lære.

Jesu Kristi sanne kirke

Hvem er det som hører Herren til, eller hva er Jesu Kristi sanne kirke?

Jesus gir oss svar på det spørsmålet: *”Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger meg.”* (Joh 10,27) Med andre ord: de som tror og hører Jesu røst, de er Jesu sanne kirke. Vi skal ikke først og fremst tenke på organisasjonsformer eller ytre ordninger i den forbindelse. Jesu Kristi kirke lar seg ikke organisere, men hvordan vi organiserer virksomheten er evangelisk-luthersk teologi et adiaforon. Det vil si vi kan organisere arbeidet på forskjellige måter. Vi er ikke bundet til bestemte organisasjonsform, men vi er bundet av at Guds ord, lov og evangelium, blir forkynt og sakramentene blir forvaltet rett.

Ett av Dnks bekjennelsesskrifter, Augustana, sier i art. 7, Om kirken: *”Like ens lærer de at det alltid vil forbli en hellig kirke. Men kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett.*

Og sann enhet i kirken er det nok å være enige om evangeliets lære og forvaltningen av sakramentene...”

Jesu Kristi sanne kirke er altså der Guds ord, lov og evangelium, blir forkynt og lært rent og sakramentene forvaltet rett. De som samles om Ordet og sakramentene i hjertes sanne tro, de er Jesu sanne kirke og menighet, sier prof. Carl Fr. Wisløff. Videre slår han fast at den sanne Jesu Kristi kirke sier det samme som Guds ord sier og ikke noe annet.

”Om prest, prost eller bisp forkynter noe som er i strid med Guds ord i Bibelen, da er det ikke Jesu Kristi kirke som taler. Nei, da taler den falske kirke. Luther kalte den ”løgnskirken”. Den har fulgt den sanne kirke som en skygge hele tiden, det er akkurat som Kain og Abel, sier Luther.” (Fra boka ”Fullfør din tjeneste”)

Avslutning

For ikke å bli forført er det maktpåliggende for Guds folk å holde seg til Guds ord og leve etter Skriftens anvisninger. Den hellige Skrift er basis for tro, lære og liv. All lære, dogmatisk eller etisk, som ikke er i overensstemmelse med Guds ord, er falsk lære uansett hvem som forkynter den.

Særlig nå i endens tid vil mange profeter og forkynnere stå fram med falsk lære som fører bort fra troskapen til Jesus Kristus. Guds folk skal holde seg borte fra dem, biskoper, prester og forkynnere, som kommer med vranglære og ikke bruke dem som forkynnere, men bare kalle dem som har sin basis i Den hellige Skrift, som lærer rett og som lever i samfunnet med Herren Jesus Kristus, til å forkynter Guds ord og være hyrder for Guds folk. □

*”Vil Gud ikkje vera bygningsmann,
me fåfengt på huset byggja.
Vil Gud ikkje verja by og land,
kan vaktmann oss ikkje tryggja.
Så vakta oss, Gud, så me kan bu
i heimen med fred og hyggja.”*

(Nr 814 v. 6 i Sangboken.)

Gud gir de enslige hus (Salme 68,7)

AV CARL AXEL SKOVGAARD-PETERSEN

Hvis du noensinne blir ensom, ligger våken om natten, kommer opp i forhold som isolerer deg fra omverdenen, da se på ensomheten som en gave, en hjelp fra Gud til å vende ditt sinn mot det høyeste.

Så alt for mange mennesker er i dag rastløse, stundesløse, fredløse! De flykter fra seg selv, enten nå flukten gir seg utslag i rastløs jag eller nye opplevelser, nye tanker og idéer.

Men Gud kan ikke gi rastløse hus, for rastløshet er goldere enn ørkensand, og livets tre gror ikke i sand. Men så kommer ensomheten. Den stanser og sperrer, og sperrebommen heter gjerne smerte, tap, motgang, tungsinn.

Ta likevel godt imot ensomheten. Den er – likesom døperen Johannes – brudgommens venn. Den vil føre deg til Ham som er sjelevennen framfor alle. Lytt til stillhetens tale! Nye alvorstanker går da som tunge skyer gjennom sinnet. Men skyer er varsel om forfriskende regn. Sjelen får en ny vurderings-evne. Alt det utadvendte taper i verdi. Hva er det til syvende og sist verdt alt dette vi jager etter og kjemper for? Tomhet og tåpelighet. Og jo mer du forsoner deg med ensomheten, desto tydeligere hører du Ånden hviske: Husk at evigheten spør deg bare om én ting: Er din tilstand død eller liv? □

Hvorfor konservative kristne blir skyteskive

AV KJELL SKARTVEIT

Det har vakt oppsikt at avisen Vårt Lands redaktør Helge Simonnes har gått ut med kritikk av konservative kristne, eller fundamentalister, som han kaller dem. Selv synes han å trives bedre med sekulære mennesker, mennesker som vil at staten skal bygges på verdier som menneskerettigheter, toleranse og demokrati, det vil si tomhet.

Lesere av Stavanger Aftenblad opplevde nylig at avisens debattredaktør angrep kirken i Sandnes for dens syn på mennesker som lever i et homofilt samliv, mens den samme avisen, få dager etter, hadde en flere siders positiv reportasje om muslimer i Stavanger.

Samtidig reagerte også biskopen i Rogaland, Erling Pettersen, på holdningene til konservative kristne i Sandnes.

Selv inviterer biskopen gjerne muslimer til dialoggudstjeneste i Stavanger domkirke.

Noe har skjedd, når gudløse sekulære poli-

tikere og sekulære kristne foretrekker moderate muslimer framfor konservative kristne, spørsmålet er hva.

Da Jesus Kristus sa at *"jeg er veien, sannheten og livet, ingen kommer til Faderen uten meg"*, var det ord som aldri før var blitt ytret. Det revolusjonerte menneskehetens forståelse av mennesket, Gud og resten av skaperverket.

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.
Boka koster kr 70,00 + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Jesus Kristus, Guds Sønn, var blitt det vi er, for at vi skulle kunne bli det Han er. I Treenigheten ble sannheten, moralen og Guds uendelige kjærlighet åpenbart.

Guds vilje med mennesket var formidlet, og etter barnet i krybben ble verden aldri den samme. En ny tidsalder var startet; det var sannheten som var kommet til jord.

Kristendommens forkynnelse av sannheten gjaldt ikke bare veien til Gud. Den handlet også om forståelsen av moral og naturens orden, og det tok da ikke lang tid før både vitenskap og statsledere fikk en ny retning, inspirert av troen på et objektivt og fast utgangspunkt for tanke og natur. Og med det reiste middelalderens Europa seg på ruinene fra Romerriket, en ny grunnmur var lagt: Jesus Kristus.

Men noen ble provosert av troen på en åpenbart sannhet, og ønsket å fjerne den kristne tro fra stat og samfunn.

Under opplysningstiden ble det sekulære alternativet utmeislet, og med den franske revolusjon erfarte man hva det innebar. Staten skulle hente sin legitimitet nedenfra, fra folket, den religiøse åpenbaringen ble forkastet som et normativt utgangspunkt.

Opplysningstiden endte derfor opp med å se på kristendommen som et antikvert tankegods og en trussel mot menneskelig utvikling: Kristendommen var i strid med fornuften og krenket frihetsidéen.

Men det tok tid før de sekulære idéene gjenomsyret samfunnet. I den vestlige verden var den kristne troen så rotfestet at samfunnet klarte å stå i mot angrepene fra radikale politikere og intellektuelle.

Det var først etter Den andre verdenskrig at opplysningstidens idealer virkelig fikk påvirke samfunnsutviklingen. Man trodde man dyrket friheten, men det var det totale demokratiet som var i ferd med å vokse fram, for i det øyeblikk man forneker sannheten, legger man grunnlaget for kravet om underkastelse av det totale jeg: mennesket som forventer å få alle sine valg godkjent og akseptert.

Statens moral ble nå summen av den enkeltes

overbevisning, og ingen kunne si at det ene var bedre enn det andre, og når den sekulær-liberale staten fikk som hovedoppgave å oppfylle innbyggernes ønsker og behov, gav det fort resultater.

I denne kampen finner vi både ateister og kristne, det som forener dem er avvisningen av en Gud-gitt moral som statens utgangspunkt.

Konsekvensene viste seg i møte med spørsmål knyttet til menneskeverd og samlivsetikk, og som professor Bernt T. Oftestad skriver i sin bok om den katolske kirke og det liberale demokratiet:

”På den ene siden er det nettopp i dets ideologiske rom at ”livet” har vunnet en seier gjennom ideen om menneskerettighetene og ved innsats i demokratiets ånd for menneskets ukrenkelige verdighet, uavhengig av rase, kjønn, religion, politisk mening etc.

På den annen side tilbakeviser demokratiet selv dette ”ja til livet” ved lovfestet rett til abort og en stadig tydeligere åpning for eutanasi i visse samfunn. Hvordan kan erklæringer om menneskerettigheter forenes med lovlig destruksjon av ufødt liv?”

Svaret er at et samfunn som ikke har røttene til individets frihet i sannheten, åpner opp for og til sist legitimerer ”dødens kultur”: Når flertallet finner abort moralsk akseptabelt, så er abort moralsk akseptabelt. →

Spre påskenummeret

Bibelsk Tro nr 2/2016, påskenummeret, kommer i mars måned. Også i år vil vi prøve å nå lenger ut med bladet. Derfor håper vi at flere av våre lesere vil være med å selge påskenummeret eller å gi det bort!

Prisen er fortsatt bare kr 30 pr stk., og det gis 20 % provisjon til selgerne.

Kontonummer for innbetaling finner dere på side 3 i bladet!

Oppgi hvor mange blader dere ønsker til:
Bibelsk Tro, Postboks 264, 4367 Nærbø,
eller: olav.kydland@lyse.net

Det bør derfor ikke forundre oss at såkalte konservative statsråder i fullt alvor mener at menneskets kjønn kan avgjøres av den enkeltes følelser, og at det er statens plikt til å legge til rette for de samlivsformer innbyggerne måtte ønske.

Motstanderne, stort sett konservative kristne, blir et utålelig uroelement i et samfunn der moralen er individualisert, med et implisitt krav om å godta en ”sannhetspluralisme”, og med en tilhørende relativisme og agnostisisme.

Konservative kristne settes i samme bås som muslimske fundamentalister, ingen av dem tolker troen korrekt etter vår tids målestokk, konservative kristne framhever nettopp sannheten, mens muslimske fundamentalister opptre amoralisk og voldelig. Moderate muslimer avviser vold når de blir spurt, og kristne og gudløse sekulære tror dem på deres ord. I et multikulturelt samfunn er det derfor naturlig at sekulære mennesker foretrekker moderate muslimer framfor konservative kristne.

Sannheten avvises av sekulære og muslimer fordi den binder både mennesket og Gud. Når Jesus sa at han var sannheten, var det for å vise at Gud var bundet av sin egen natur; kjærligheten.

Kjærligheten forutsetter frihet hos den man elsker, men det kan ikke islams Allah akseptere,

eller som den kjente svenske teologen Stefan Gustavsson skriver i boka ”Kristen med god grunn”:

”En gjerning er god eller ond bare hvis Allah sier den er det. Etikken er altså ikke forankret i hans vesen, men i hans vilje. Og Allah kan ville hva som helst, ettersom hans vilje ikke flyter ut av et definert moralsk vesen”.

Ettersom Allah er fullstendig allmektig, kan han ikke la seg binde, og begrepet sannhet blir dermed fremmed for ham. Troen på en allmektig gud gjør at muslimer aksepterer det som skjer som Allahs vilje, de mener han på forhånd tillater enhver handling, og avgjør selv om den er god. Enhver påstand om sannheten blir derfor like blasfemisk i islam som den er antikvarisk hos det moderne sekulære mennesket. Med det som utgangspunkt blir det langt lettere for sekulære å forstå og akseptere muslimer enn det er å akseptere konservative kristne.

Vestens sekulære ser ikke på islam som en fare, opplysningstidens menneske finner islams teologi og kultur fascinerende, de ser en gud som er like fri og allmektig som dem selv, derfor møtes de alle i kampen mot klassisk kristendom.

(Fra ”Dagen” 27.10. 2015. Med tillatelse fra forfatter.) □

Klassisk og nyliberal teologi

AV PETER OLSEN

Liberalteologien hadde sin storhetstid før første verdenskrig. Men den opplever nå en renessanse i kirkelige kretser som mange kanskje ikke hadde ventet det fra. Før vi ser på denne renessanse, vil vi se nærmere på den klassiske liberalteologi.

Fra slutten av 1700-tallet hadde filosofer, historikere og teologer utsatt Bibelen for et veritabelt stormløp. Store deler av denne bok var ikke historisk troverdig, hevdet de. Lange passasjer var skrevet av andre personer og langt senere enn Bibelen selv påstod. Den var ikke

uttrykk for guddommelig åpenbaring, men for menneskers religiøse opplevelser og følelser. Den gud som Bibelens forfattere skrev om, var i virkeligheten blitt til i deres eget hode. Han var en forstørrelse av deres eget faderbilde projisert opp på himmelen. Slik sa ledende europeiske tenkere og kulturpersonligheter for 200 år siden.

Den liberale teologi var et kirkelig svar på dette angrep. De liberale teologer i 1800-tallet forstod seg selv som kristne apologeter. De ville redde kristendommen fra den totale undergang.

Den mest betydningsfulle av dem var tyskeren Friedrich Schleiermacher (1768-1834). Han vokste opp i et reformert, pietistisk prestehjem i Preussen, og han forstod hele livet seg selv som konservativ kristen og som kirkelig pietist. En av hans mest kjente bøker heter "Om religionen. Taler til de dannede blandt dens foragtere."¹ Som tittelen avslører, vil Schleiermacher forsvare religionen: det vil si kristendommen, i møte med den kulturelle elite som var kommet til å forakte kirkens tro.

Vi forbinder med rette den liberale teologi med underminering av evangeliet og av kristen tro i det hele tatt. Men vi skal ikke forveksle den liberale teologiens resultater med dens hensikt. De klassiske liberale teologer ville redde den kristne tro fra det stormløp som mer ytterliggående teologer hadde utsatt den for. Den liberale teologi er et indre kirkelig kjetteri. Deres tilhengere ønsker å ære både Bibelen, kirken og Jesus. De forstår seg selv som klassiske og konservative kristne. Derfor skal vi se etter den liberale teologi innenfor kirken, ikke utenfor den, og vi skal se etter den blant de konservative og kirkelig beviste kristne med bønneliv og salmesang, ikke blant ytterliggående, bibelkritiske teologer og filosofer.

Schleiermacher mente at når den kulturelle elite var kommet til å forakte kristendommen, var det til dels kirkens egen skyld.

Reformasjonen og især de 200 år etter reformasjonen hadde vært kjennetegnet av dogmatisk intellektualisme, mente han. En hadde lagt alt for mye vekt på læren, på dogmer, som om de var falt ned like fra himmelen. Men sann kristendom er i virkeligheten en subjektiv grepenhet av Gud, sa han.² Tro er ikke å holde bestemte læresetninger for sanne. Tro er et erfarent liv med Gud, mente han. Bibelens profeter og apostler hadde møtt Gud og hadde opplevd å bli grepet av Ham. Gud var ikke bare en projeksjon av deres faderbilde. Bibelens forfattere gjorde virkelig "objektive" erfaringer av Gud. Det var disse erfaringer de skrev om. Men selv om erfaringene kommer fra Gud, så kommer de ord som en formulerer sine erfaringer med, ikke fra

Gud, mente Schleiermacher. Formuleringene er alltid bestemt av historien og av situasjonen. Det gjelder også de formuleringer vi finner i Bibelen. Derfor påvirkes troen ikke av historisk bibelkritikk, sa Schleiermacher og de klassiske liberale teologer.

Det viktige for oss er, mente de, at vi får et tilsvarende møte med Gud og gjør tilsvarende erfaringer som profeter og apostler gjorde den gang. Det er ikke avgjørende om vi formulerer disse erfaringer på samme måte som Bibelens forfattere. Det er nettopp her kirken har begått en skjebnesvanger feil når den har lest fastfrosne læresetninger ut av Bibelen. Hvis vi virkelig skal forstå de gamle, kirkelige dogmer må de "oversettes tilbake til den religiøse opplevelse."³ Deretter kan vi selv formulere disse opplevelser på nye måter som passer bedre til vår situasjon i dag. Hvis vi lever med i kirkens liv, hvis vi leser andektig i Bibelen og i kristen litteratur, hvis vi ber og synger salmer, og hvis vi deler troens liv med hverandre, vil vi gjøre erfaringer som svarer til dem både Jesaja, Jesus, Paulus og Martin Luther gjorde. Deretter kan vi tale og skrive om disse erfaringer og formulere vår egen troslære. Vi skal bare ikke forplikte andre kristne på nettopp våre formuleringer. Vi skal i stedet hjelpe dem til å gjøre sine egne erfaringer av Gud. Deretter kan disse nye kristne formulere en troslære som gjelder for dem selv.

Slik tenkte de klassiske, liberale teologer i det 19. århundre. De mente at dette var en mer opprinnelig utgave av kristendommen, og at de altså var i bedre overensstemmelse med Bibelens profeter og apostler, enn kirken tradisjonelt hadde vært.

Fra slutten av 1700-tallet bredte det seg en voldsom optimisme i Europa. Økonomien, vitenskapen og kulturlivet syntes å utvikle seg stadig med positivt. I 1859 tilføyde Charles Darwin (1809-82) at dette også gjaldt for de biologiske arter. Det hele så ut til å gå mot bedre tider. Menneskeheten, som i årtusener hadde levd i barndommens naivitet, var nå ved å bli voksen og selvstendig. Slik tenkte de dannede europeer i 1800-tallet.

Dette optimistiske menneskesyn stod i skarp motsetning til den gamle, kirkelige troslære: Den menneskelige naturs dype syndeforderv, Guds brennende vrede, Jesu blodige sonoffer for synden, frelsen som en ufortjent gave og ikke minst en personlig djevel og helvete som et evig pinestød falt i det 19. århundre utenfor det som de dannet europeer kunne tro på.

Europas kulturelle elite ville ikke lenger finne seg i kirkens beskrivelse av mennesket og av Gud. Mennesket var godt nok på bunnen, mente de. Og Gud var både god og rimelig. Men kirkens troslære beskrev en urimelig og diktatorisk Gud. De dannete i Europa var kommet til å forakte kirkens tro. Derfor hadde kirken fått det stadig vanskeligere med å få det moderne menneske i tale. Deres budskap forekom irrelevant og direkte frastøtende. Mange prester opplevde dette innenfra. De var jo selv blitt moderne og dannete mennesker. Til å begynne med tidde de bare stille om de forargelige deler av kirkens tro. Men med den liberale teologien fikk de plutselig mulighet til å formulere sin tro på en ny og relevant måte.

Egentlig handler kristendommen om en erfaring av Gud, sa de. Troslæren er et forsøk på å sette ord på erfaringene. De er primære, mens troslæren er sekundær. Kirkens dogmer om synd, straff og soning er i beste fall likegyldig og i verste fall en hindring for menneskers møte med Gud. Han er nemlig god! Han er kjærligheten selv i egen opphøyet person. Derfor opplevs møte med Ham positivt. Vel kan Gud kritisere oss... det skulle bare mangle. Vi oppfører oss tross alt ikke helt så godt som vi burde. Gud har forøvrig også pålagt tilværelsen en moralsk naturlov som innebærer at dårlige handlinger fører til negative erfaringer. Men det er ikke tale om straff, bare om oppdragelse. Gud er ikke en juridisk dommer som straffer. Gud er en slags fotballdommer som sørger for at reglene blir overholdt.

Og helvete? Nei, det er en gammel misforståelse. Gud er jo ikke urimelig. Derfor kan han ikke la begrensede synder begått her i tiden få ubegrenset straff i evigheten. Gud har slett ikke behov for å straffe, mente stadig flere i det 19. århundre. Av samme grunn må vi omtolke

Jesu død på korset. Den er ikke en stedfortredende lidelse av straff for synden som kirken elles hadde sagt. Med Jesu død på korset viser Gud oss

1) at vi skal ta synden alvorlig. Han viser oss
2) hvor meget det smerter Ham at vi er onde mot hverandre. Og Han viser oss

3) hvor langt Han vil gå for å komme oss i møte. Jesu kors er et pedagogisk trekk som skal få oss til å avstå fra det onde.

Evangeliet er budskapet om Guds alminnelige kjærlighet til alle mennesker uten unntagelse. Og så er evangeliet en formaning til oss om å leve ut denne kjærlighet. Evangeliet er ikke budskapet om en som dør som et sonoffer for våre synder. Slik hadde en nok heller sagt det på 1600-talet. Men det moderne menneske kunne ikke lengre akseptere den slags.

Den amerikanske journalist og teolog Helmut Richard Niebuhr (1894-1962) beskrev den liberale teologis budskap slik: "En Gud uten vrede brakte mennesker uten synd inn i et rike uten dom ved hjelp av en Kristus uten kors."⁴

Kristendommen handler om at vi skal utbre Guds rike i denne verden. Med den liberale teologien kom uttrykket Guds rike på mote som aldri før. Tidligere hadde teologene talt mye om rettferdiggjørelse ved tro. De hadde vært glade for Paulus, og de hadde tatt utgangspunkt i Romerbrevet eller Galaterbrevet når de skulle forklare hva kristendom var. Men Jesus talte jo om Guds rike, sa de liberale teologene. Jesus talte ikke om rettferdiggjørelse av tro. Vi skal lese Det nye Testamente forfra, sa de. Vi skal begynne med evangeliene, ikke med brevene.

Men de liberale teologene var nå ikke helt enige om hva Jesus mente med Guds rike.

1) Noen av dem talte om Guds rike som en åndelig og etisk kraft som hver enkelt av oss må tilegne seg i hjertets møte Gud.

2) Andre talte om Guds rike som et sosialt program: Menneskerettigheter, demokrati og utvikling. Men enten vekten lå på det individuelle eller på det sosiale, ble Guds rike forstått som et etisk prosjekt.⁵ Kristen tro er å leve som Jesus levde, snarere enn å tro, som Paulus trodde.

Denne nye liberale kristendom kunne en bedre leve med syntes de dannete i Europa. De tilgav prestene – vel å merke de prester som godtok den nye liberale utgave av troen. Men det fikk ikke de dannete til å gå mer i kirken. De flittige kirkegjengere var fortsatt de som trodde på det som kirken tidligere hadde lært. De liberale teologene ville redde kristendommen og hjelpe mennesker inn over det høye dørtrinn til kirken, men på tross av kortvarig suksess noen steder ble resultatet det stikk motsatte. Hvor Bibelens forargelige budskap forstummet, forsvant menigheten også.

Misjonsvekkelsene midt og sist i 1800-talet hadde flere årsaker, men en av dem var reaksjonen mot den liberale teologi som strømmet ut fra universitetene til menighetene. Mange alminnelige kristne kunne høre at det var noe galt når presten prekte. De leste i sin Bibel og kunne se at den liberale teologien ikke stemte med det som stod i Guds Ord Derfor så de seg om etter noen som ville forkynne både synd og nåde, både himmel og helvete. De gledet seg over Jesu soningsdød for deres synder og lengtet etter en forkynnelse som tok dette alvorlig. Derfor samles de i private hjem og snart også i misjonshus når det kom en forkynner med kirkens gamle budskap. Eller de reiste til andre sogn for å høre en av prestene som ikke tilpasset sitt budskap etter det som klør menneskers ører (2 Tim 4,3).

Men i over 100 år som er gått siden de store vekkelsener, er prester og lekpredikanter igjen og igjen blitt fristet til først å fortie og siden benekte de deler av Guds Ord som ikke klør i ørene. Denne fristelse kommer både fra Guds motstandere, Djevelen, og fra vårt eget syndige kjød. Samtidig har Guds Ånd igjen og igjen vakt evnen til å høre. Vekkelse er ikke bare når mange mennesker omvender seg og tror på Jesus. Vekkelse er også når Gud styrker de troendes ører, så de igjen kan høre hva Ånden sier til menighetene. Men det er gjerne slik at etter en tid med vekkelse og god hørsel kommer en tunghørt tid med fristelse til liberalteologi.

Det er i den forbindelse viktig å huske at den liberale teologi ikke kommer til oss utenfra.

Den kommer fra menighetens egen midte som et indre, kirkelig kjetteri. Den kommer fra konservative og kirkelig beviste kristne med bønneliv og salmesang. Mange av dem er ikke selv oppmerksomme på at de er liberale teologer – eller at de holder på å bli det. Derfor blir de fortørnet om vi forteller dem hvor hen de er på vei. De vil jo bare hjelpe mennesker inn i kirken. Derfor omformulerer de noen ting som er unødvendig støtende. Slik forsvarer de selv prosjektet.

Samtidig kan mange av de troende i menigheten ikke lenger høre mislydene. Det skyldes at åndelig høresans ikke er noe vi får en gang for alle. Gud må til stadighet gi oss de ”fåreører” som gjenkjenner hyrdens røst (Joh 10,4). Så snart vi tror at vi eier denne sans, er vi derfor allerede i gang med å miste den.

Nettopp dette opplever vi i disse år.

Det begynner som det gjorde for 200 år siden med en instinktiv vilje mot syndefordervet, mot Guds vrede, mot Jesu blodige soningsdød og ikke minst mot helvete.

1) Først fortier en disse støtende emner.

2) Deretter omtolker en dem.

3) Og til sist spotter en åpenlyst enhver tale om det.

Men ofte tar denne prosess lang tid. Derfor kan det være vanskelig å kjenne igjen den liberale teologien før det er for sent. Oppgjøret med de støtende emner begynner gjerne med helvete. Det blir først fortiet, deretter omtolket og til sist direkte spottet. Foreløpig fastholder en kanskje de øvrige emner. Men fordi en også finner dem støtende, gir en seg ganske snart til å omtolke syndefordervet, Guds vrede og Jesu stedfortredende lidelse av straff.

Parallelt med denne omtolkning sprer der seg en skepsis mot klar og entydig lære. Vi skal ikke være så opptatt av troslære, får vi vite i dag. Møte med Gud og troens erfaring av Ham er det primære. Troslære er sekundær. Den er kirkens forsøk på å formulere sine erfaringer. Det er også slik vi må forstå Bibelen, sier mange i dag. Bibelen er menneskers forsøk på å tolke sine opplevelse av Gud. Men alle forsøk på å formulere troen er individuell og foreløpig.

Derfor skal vi ikke legge så stor vekt på de konkrete formuleringer. Vi kan godt formulere oss annerledes i dag enn de gjorde den gang, hører vi.

Det begynte med en positiv hensikt: En vil redde kristendommen fra den selv. Derfor framhever en de deler av Bibelen som vekker gjenklang og begeistring hos tilhørerne – især dem utenfor kirken. Og jo mer en opplever deres begeistring, til mer begeistret blir en selv. Derfor griper prosjektet om seg. En er veldig opptatt av den omliggende kultur, av verdslige menneskers tanker og behov. Det handler jo om å være relevant, får vi vite. Derfor omtolker en stadig større deler av Bibelen så der til sist bare er to ting tilbake:

1) Guds alminnelige kjærlighet mot alle mennesker og

2) Guds rike som et etisk program for kirken.

De klassiske liberalteologer forstod Guds rike som noe synlig her og nå og som en etisk forbedring av denne verden. Nettopp dette gjentar seg blant såkalt evangeliske i disse år.

Evangelisk (engelsk: Evangelical) har lenge vært den internasjonale betegnelse for teologisk konservative kristne blant både lutherske, reformerte, metodister, baptister, pinsevenner osv.: altså dem vi også kaller bibeltro eller vekkelsesfolk. Men en stor del av de såkalte evangeliske beveger seg nettopp nå i retning av liberalteologi.⁶

Det har lenge vært på mote blant evangeliske å omtolke Guds vrede og den evige lidelse av straff i helvete. Som en naturlig konsekvens av dette er turen nå kommet til Jesu død på korset. Den skal ikke lenger forstås som en stedfortredende lidelse av straff. For mange såkalte evangeliske er forsoning ikke lenger soning av synd. Til gjengjeld kjemper de en modig kamp for å finne mening i Jesu kors.

1) Noen av dem sier at det er seier over Djevelen og andre onde makter som er hovedsaken i forsoningen. Og sant er det at vi finner denne seier i Bibelen. Den er bare ikke hovedsaken i den bibelske forsoningslære.

2) Andre sier at Jesu kors viser oss hvor mye det smerter Gud at vi synder mot Ham.

3) Eller de sier at korset viser oss hvor langt Gud vil gå for å komme oss i møte. Igjen er det sant at vi finner disse tanker i Bibelen. Men det er et svik mot selve evangeliet og mot de mennesker som er på vei i fortapelsen, om vi ikke sier at forsoningen først og fremst er Jesu stedfortredende soning av vår synd under Guds brennende vrede. Det er et tilsvarende svik om vi fortier eller benekter den evige lidelse av straff i helvete for de mennesker som ikke møter dette evangelium og kommer til tro på det.

Når en fortier eller benekter disse ting, er det som regel (eller kanskje alltid) fordi en vil presentere mennesker for et mer vennlig og imøtekommende budskap. En vil som Schleiermacher gjøre kristendommen mer respektabel blant dens foraktere. Gud er jo kjærlighet, sier en. Og deri har en rett (1 Joh 4,8 og 16). Men en "glemmer" hvordan Bibelen forstår denne kjærlighet: *"I dette er kjærligheten... at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder"* (4,10). Fordi Guds Sønn bar vår synd, lot Gud sin brennende vrede ramme Ham, så den som tror på Jesus, går fri. Men dette gledelige budskap blir fortiet eller direkte benektet av mange såkalte evangeliske i dag.

Jeg vil nevne en forfatter som øver stor innflytelse i Danmark i dag. Den amerikanske prest og forfatter Brian D. McLaren (f. 1956) skriver romaner hvor hans hovedpersoner drøfter kristendommen. Det er tale om en fullstendig omtolkning av den kristne tro. Men det er ikke alltid lett å vite hvor mye av dette McLaren selv slutter seg til, fordi han i noen grad gjemmer seg bak fiktive personer. Men tendensen er tydelig nok. Det er liberalteologi i evangelisk innpakning.

En av McLarens hovedpersoner sier: "Teologi er skapt av mennesker... det er menneskelige konstruksjoner."⁷ Derfor skal vi ikke vurdere noen forsoningslære som den rette. De mange oppfatninger av forsoningen er vinduer der vi kan kikke inn i Guds himmel. Vi skal ikke velge det eneste riktige vindu, men i stedet kikke gjennom så mange vinduer som mulig. Der er imidlertid en unntagelse: Talen om Jesu stedfortredende

lidelse av straff er meget upopulær i dag. En far som dreper sitt eget barn av hensyn til noen andre: "Det lyder som guddommelig barnemishandling."⁸

Samme hovedperson sier om møte mellom de forskjellige religioner: "Det er for meg å se misjonens utfordringer i det tredje årtusen: Ikke å utrydde buddhistisk eller islamsk kultur eller stammekulturer, men å velsigne dem med Kristus. La Kristus komme til dem og utrydde det onde fra dem."⁹ Buddhisten skal altså ikke bli kristen. Han skal bare som alle oss andre renses for sin ukjærlighet. På den ytterste dag når nemlig alle fram til Guds kjærlighetslys. Videre hører vi: "Nå skal du forestille deg at noen har gått ved siden av deg gjennom dødens port. Og den person har levd et liv i hat og frykt, lukket inne i skyld og grådighet, anstrengt i begjær og egoisme... Kunne kjærlighetens varme, som for deg synes fantastisk, på ham virke redselsfullt? Noen ganger spekulerer jeg på om helvete bare er det Himmelen føles som, for dem som ikke har lært hva det er meningen vi skal lære i dette liv... På denne side av dødens port utvikler vi oss til de mennesker vi blir på den andre side."¹⁰

Altså: Hvis en skal holde ut å være i himmelen, må en bruke tiden her til å vokse i kjær-

lighet. Ellers vil en oppleve himmelen som helvete. Frelsen er et etisk prosjekt: Vi skal legge vekt på kjærlighet, så vår tro og personlighet blir formet av kjærligheten. Ellers kan vi ikke holde ut å være i himmelen engang, for der vil vi bare møte kjærlighet. Slik tenker en del evangeliske i dag.

Men dette er ikke kristendom! Det er et svik mot evangeliet.¹¹ Og denne dom endres ikke av at forfatteren kaller seg evangelisk. Den endres heller ikke av at hans danske utgiver har bakgrunn i misjonsforeninger.

I dag gjenoppdager vi liberalteologiens tilstand i store deler av den evangeliske bevegelse på verdensplan og i både frikirker og misjonsforeninger i Skandinavia. Menneskers problem forstås nå annerledes enn i Bibelen. Syndefordervet er ikke så dårlig som reformatorene sa. Derfor er Gud heller ikke så vred som en trodde i gamle dager. Kanskje finnes helvete fortsatt, men så skal det forstås annerledes enn Martin Luther og de gamle vekkelsesledere forstod det. Ellers er der ikke så mange som kommer i helvete, for Gud er jo kjærlighet. Om noen går fortapt, er der nok bare tale om at de blir tilintetgjort. De opphører med å være til. En kan enda håpe på at alle blir frelst til sist. Disse tanker er gradvis rent alminnelig både blant evangeliske

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2016-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2015,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

på verdensplan og i tidligere vekkelsekretser i Skandinavia.

Vekten legges på menneskers følte behov i en slik grad at menneskers reelle behov gradvis forsvinner fra forkynnelse og sang. Tilsvarende blir evangeliet gradvis omtolket til Guds alminnelige kjærlighet og omsorg for alle mennesker.

Den liberale teologiens motvilje mot klar tale finner vi igjen også blant evangeliske i dag. En taler mye om Guds rike, men uten Paulus' forklaring på dette riket (Kol 1,13f). Derfor blir frelse og misjon alt mulig mellom himmel og jord. Men den sanne tro lever av klar tale og presise definisjoner. Derfor må vi be Gud gi oss de "fåreører" som kan høre forskjell på hyrdens røst og de liberale leiesvennene (Joh 10,4-5).

Fotnoter:

- 1 Boken kom ut på tysk i 1799. Dansk utgave Frederiksberg: Aros Forlag 2010
- 2 Leif Grane: Kirken i det 19. århundrede. Europæiske perspektiver, København: G.E.C. Gads Forlag 1982, s. 87.
- 3 *ibid* s. 89.
- 4 "A God without wrath brought men without sin into a kingdom without judgment through the ministrations of a Christ without a cross"

(Helmut Richard Niebuhr: *The Kingdom of God in America*, New York: Harper & Row 1937, s. 193.)

- 5 Hans Kvalbein: *Jesus – hva vil han? Hvem var han? En innføring i de tre første evangeliers budskap*, Oslo: Luther Forlag 2008, s. 77-78.
- 6 En rekke artikler om dette kan leses her: www.9marks.org/ejournal/new-evangelical-liberalism (lest d. 6.2.2014).
- 7 Brian McLaren: *Historien vi finder os selv i*, Helsing: Boecdal 2006, s. 166.
- 8 *ibid*, s. 138
- 9 Brian McLaren: *Kristen på en ny måte*, Helsing: Bocdal 2006, s. 120.
- 10 *ibid*, s. 139f.
- 11 NT-professor D. A. Carson konkluderer, at både McLaren og hans engelske meningsfælle Steve Chalke stort sett har forlatt evangeliet: "McLaren and Chalke have largely abandoned the gospel" (D. A. Carson: *Becoming Conversant with the Emerging Church*, Grand Rapids, MI: Zondervan 2005, s. 186). □

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

Be for oss!

AV HANS EDWARD WISLØFF

”Be også for oss!” (Kol 4,3)

Det er nåde å få være med i forbedertjenesten. Den som Herren har gitt spesielt forbederens tjeneste, er lukket inn i Guds verksted.

En kristen er satt til å være bønnevakt. En mor og far om sine barn, barn om sine foreldre, du for hele din slekt, for dine nye og gamle venner, en fadder for dem som er hans gudbarn, osv. Alle skal vi være bønnevakt om Guds rikes utsendinger, enten de er her hjemme, ute på misjonsmarkene, blant sjømenn eller blant jøder. Guds rike omgis av de troendes forbønner.

Men særlig er det kanskje en eller et par Gud spesielt har lagt på ditt hjerte. Dem skal du be inn

i Guds rike. Ta dem en for en. Treng deg inn til Gud for deres skyld. Kjemp med ham i bønn for dem. Om det tar tid før bønnehørelsen kommer, så gi ikke opp. Din forbønn gir Gud fotfeste i disse menneskers liv.

Det skal stor nåde til å bli tro i forbedertjenesten. Inn der ser bare Gud og du. Han hører din bønn for andre. Finner han deg tro og våken i den lange ventetiden?

Ta et nytt tak om Guds løfter og gå på ny frimodig inn i hans verksted.

(”Stille stunder på veien hjem”, 23. juli. Luther forlag AS. 16. opplag 1979) □

Nytt år - tida som del av Guds skaparordning

AV JOHANNES KLEPPA

Ved eit årsskifte kan det vera nyttig å reflektera litt over kva tid er for noko. Oppfatninga av tida kan vera nokså forskjellig, trass i at tida er den same for alle. “Tida går”, seier vi industrialisert menneske. “Tida kjem”, seier naturfolk. Det første skaper stress, medan det andre skaper ro.

Då Gud skapte himmelen og jorda, altså universet, skapte han også tida – og med det historia. Dette skjedde på den fjerde skapingsdagen, då Gud sette sol og måne på himmelkvelven. Dei skulle vera teikn som “fastset tider og dagar og år”. Gud fastsette på denne måten døgnet og sjudagarveka som det konstituerande i tida.

Då Gud skapte tida, gjorde han det for oss. For Gud eksisterer ikkje tid, han ber namnet “Eg er”. Sol og måne vart ikkje skapte for å gje oss lys. Det hadde Gud ordna med på første skapingsdagen. Nokre lagar eit problem av dette, ved anten å spørja korleis det kunne vera dagar

før sola vart skapt, om det var då tida kom til, eller ved å spørja korleis det kunne vera lys før sola. Då gløymer ein at Gud er utafør tida, og er absolutt suveren. Han trong ikkje ei tidsordning for å handla med dagar, og han kunne suverent knytta lyset til sola når han ville.

Rett som det er, vert det med tanke på skapinga og kor lang tid denne tok, argumentert med at “for Herren er éin dag som tusen år, og tusen år som éin dag” (2 Pet 3,8). Då gløymer ein at det er “for Herren”, medan tida er “for oss”. Ein kan ikkje forklara det som er for oss på den skapte jorda, med slik det er for Gud i æva. Dessutan er dette sagt med tanke på Jesus atterkome, som ikkje er openberra i tida, ikkje om skapinga i tida.

Tida er del av skaparordninga, og difor vil det ha negative konsekvensar å bryta den strukturen som ligg her, og den fordelinga mellom arbeid og kvile som ligg i tidsinndelinga. Det å setja

seg opp mot den tidsordninga som Gud la ned i skapinga, er å setja seg opp mot Gud. Vil ein ikkje ha arbeidsdagar, berre kviledagar, veit alle at det går ille. Det fører til fattigdom og mykje lidning. Dersom ein vil gjera alle dagane til arbeidsdagar, fører det til stress, relasjonsbrot og depresjon.

Om Antikrist heiter det at han vil setja seg opp mot Den Høgste, og tenkja på å *“endra tider og lover”* (Dan 7,25). Det er å gjera opprør mot skaparordninga med all den velsinginga Gud har lagt ned i denne. Det å gje “rett” til fosterdrap og

det å innføra likekjønna “ekteskap” er å “endra lov”, og det er destruktivt for folk og samfunn.

Det å “endra tider” er å endra den ordninga som ligg i døgn og veker. Det vart prøvd etter den franske revolusjonen, ved at dei innførte månader på 30 dagar oppdelt i bolkar på ti dagar, men dei måtte oppgje det etter få år. Andre har prøvt det same. Det ligg i den antikristelege ånda som gjer opprør mot Skaparen – men då slår skaparverket med sine skaparordningar tilbake.

(Innspel i Dagen 31.12.2015. Gjengitt med tillatelse fra forfatter) □

Slipp Jesus inn i hjemmet!

AV ØIVIND ANDERSEN

”Dette sitt første tegn gjorde Jesus i Kana i Galilea og åpenbarte sin herlighet; og hans disipler trodde på han”. (Joh 2,11)

Det var i et bryllup Jesus gjorde sitt første tegn. Der gjorde han vann til vin.

Det er ingen tilfeldighet at Jesus nettopp skulle åpenbare sin herlighet i et nystiftet hjem. Det var i et hjem sjelefienden brøt inn og brakte synden inn i verden. (1 Mos 3).

I et hjem kommer Jesus med sin allmakt og sin herlighet.

Det som skjer i hjemmene er helt avgjørende for et folk og et land. Etter Guds ord er hjemmet det primære, det grunnleggende samfunn. Det store samfunn – det som vi i dagligtale kaller “samfunnet” – er avledet av det. Derfor er det ikke å undres på at sjelefienden prøver å ødelegge hjemmene og den Guds ordning som gjelder i dem. All antikristelig ideologi gjør samfunnet til det grunnleggende og hevder at det skal ha makt og innflytelse over hjemmene. Det er en av de mange måter som Satan bruker for å forberede veien for den siste store Antikrist.

Her skal vi ikke komme mer inn på dette. Vi vil bare understreke at det er mange ulykkelige hjem. Mange har begynt sitt ekteskap

galt; de var vært nødt til å gifte seg, som det heter. Grunnlaget for et gjensidig godt forhold i ekteskapet er ikke til stede, og så bærer naturligvis hjemmet preg av det. Og i mange hjem hvor det begynte godt, er synd og disharmoni kommet inn.

Jesu første under viser oss at han vil inn i disse hjem og gjøre det umulige mulig!

Om et ekteskap er startet galt, behøver det ikke å fortsette galt. Om det er kommet all salgs ond inn i et hjem, behøver det ikke å fortsette å være slik. Men det er bare én som kan rette det opp: Jesus Kristus!

Tenk om menneskene ville innse det! Har du som leser dette, et ulykkelig hjem, da skal du vite at Jesus vil inn til deg og dine og sette alt i en annen skikk.

Vil du la ham slippe til?

(Fra andaktsboka “Ved kilden” 17. januar. Lunde forlag 1977) □

**”Jesus Kristus er i går og i dag
den samme, ja til evig tid.”**

(Heb 13,8.)

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Bibelsk Tro nr 2/2016, påskenummeret, kommer i mars måned. Også i år vil vi prøve å nå lenger ut med bladet. Derfor håper vi at flere av våre lesere vil være med å selge påskenummeret eller å gi det bort!

Prisen er fortsatt bare kr 30 pr stk, og det gis 20 % provisjon til selgerne.

Kontonummer for innbetaling finner dere på side 3 i bladet!

Oppgi hvor mange blader dere ønsker til:
Bibelsk Tro, Postboks 264, 4367 Nærbø,
eller: olav.kydland@lyse.net

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

14.-17. juli 2016

Øyvind Samnøy taler. Sang av Oddvar Dahl

Programmet for Bibelsamlingen kommer i nr 3/2016 av Bibelsk Tro

Info/innmelding:
Dagfinn Natland,
tlf 52 79 98 07 / 95 12 93 20,
e-mail: dnatland@frisurf.no

eller til
Olav H. Kydland,
tlf 51 43 44 57 / 91 86 02 75,
e-mail: olav.kydland@lyse.net

Når jeg ber

Av Olav Nergård

*Når jeg ber,
så be i meg,
Herre, ved din Ånd.
- Når det skjer,
så rører jeg
ved din allmakts hånd.
- For du kom
og tok min nød,
bar min dom
og led min død.
Og jo mer
jeg ser på deg,
løses mine bånd.*

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler.

Jakob Pauli (1844-1915)

Dansk prest og salmedikter

Henric Staxäng

Født i Lund i Sverige i 1958. Prest i Den svenske kirke 1984-95. Fra 1996 pastor i Evangelisk Luthersk Samling (tidligere Lutherska Bibelstudiestiftelsen).

Ludvig Hope (1871-1954)

Predikant og generalsekretær (1931-36) i Det norsk-lutherske Kinamisjonsforbund som etter 2. verdenskrigen byttet navn til Norsk Luthersk Misjonssamband. Hope regnes som en av det 20. århundrets mest sentrale kristenledere i Norge.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges

Landbrukskøleskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Øivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

Claus L. Munk

Født 1948 på Bornholm, Danmark. Fjellhaug misjonsskole 1971-1975. Landsungdomssekretær i Luthersk Mission i 14 år. Forlagsredaktør i Luthersk Mission i 12 år. Forlagsredaktør i seks år. Dessuten har han vært lærer i 22 år på Luthersk Misjons misjonsskole i Hillerød og senere København til utdanning av misjonærer.

Carl A. Skovgaard-Petersen (1866-1955)

Dansk prest og forfatter.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger.

Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk

Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Højskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Hans Edvard Wisløff (1902-1969)

Fra Moss. Teolog og forfatter. Cand. Theol. i 1926. Prest i flere menigheter i Oslo-området. Generalsekretær i Indremisjonsselskapet 1945-1954. Biskop i Sør-Hålogaland bispedømme 1959-1969.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Onsdag	03. feb.	19.30	Knut Hegle. Bibeltime om tabernaklet
Søndag	07. feb.	11.00	Ottar Endresen
Søndag	14. feb.	11.00	Lorents Nord-Varhaug
Søndag	21. feb.	11.00	Tollak Jakobsen
Søndag	28. feb.	11.00	Otto Jakobsen
Onsdag	02. mars	19.30	Bibelgruppe. 1 Korinterbrev 1
Lørdag	05. mars	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	06. mars	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	13. mars	11.00	Samtale/bønnemøte
Palmesø.	20. mars	11.00	Ole Andreas Meling. Nattverd

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".

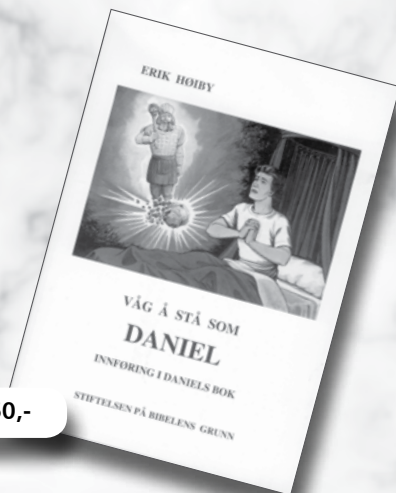
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.

Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.

Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

KONTAKTINFO

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Der finner du artikler, taler, litteratur og musikk

Evangeliet og Guds hellige vilje

Av Olav Nergård (Fra "Alt i Jesus" 2. samling. Utgitt av Stiftelsen "På Bibelens Grunn" 2005)

**Guds sannheter holder
hva Satan enn volder.
Det har jeg fått sannet.
Alt annet
forgår:
Så sjels-sønderrevet
så er jeg blitt drevet
til Ordet alene,
som ene
består.**

**Jeg frelses, befries,
forløses, innvies
ved ord han forkynner
meg synder
som falt.
Det skjer en forandring
i liv og i vandring.
Å, må han i nåde
få råde
i alt.**

**Jeg ser at jeg eier
hans soning og seier.
Han er meg på Ordet
min store
garant.
Han tukter, helbreder
og trøster og leder.
Slik løses da barnet
fra garnet
som bandt.**

**Mens selvlivet dødes
og gudslivet fødes
og næres ved ene
det rene
Guds ord,
så lever da slike
med ham i hans rike.
Forløst i fra fallet
er alle
som tror.**